

Neděle 2. po sv. Trojici  
Ef2,11-22  
9.6.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.  
Pokoj vám všem vzdáleným i blízkým.

Introit:

Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol!  
Hle, přichází k tobě tvůj král,  
jeho vláda bude od moře k moři  
od Řeky až do dálav země.

Píseň: 641

Čtení: Mt7,24-29

Píseň: 573

Kázání: Ef2,11-22

Jak těmto slovům rozumět? A ještě lépe, jak tato slova říkat a vyložit lidem, kteří nejsou uvyklí na biblickou řeč? Přiznám se, že i já jsem tento text četla několikrát a říkala jsem si, co si pod těmito slovy mám představit? A jak jsem tento text opakovaně četla, trochu jsem do něj začala pronikat a nepřišel mi až tak nesrozumitelný.

V tomto textu jde především o církev. Církev jako entitu složenou z těch, kteří nejprve byli atheoi-tedy bez Boha. Nyní se z nich stali ti, kteří uvěřili. Ti druzí Boha poznali skrze jeho skutky v dějinách Izraele.

Možná, že nám to dnes velmi připomíná i náš současný stav věcí. Církev se potácí mezi těmi, kteří uvěřili a patří Bohu, do tohoto svazku vstoupili křtem. Ti druzí jsou atheoi-bez Boha, rozuměj Hospodina, rozuměj svrchovaného vládce a stvořitele veškerenstva.

I tehdy byli lidé, kteří věřili v bůžky a bohy. Tak jako dnes je spousta různě věřících. Důležitou dělící čarou mezi atheoi – tedy těmi, kteří žijí jako by Boha, vládce všeho stvoření, nebylo – je zjevení Ježíše Krista.

To, že jsou lidé atheoi, není vina Boha, který by je opustil. Jejich status atheo vyplývá z jejich neznalosti nebo jejich mylné představě o Hospodinu, ale i vědomého odmítnutí Boha zjeveného v Ježíši Kristu.

Takže v efezské církvi jsou pohané a Židé. V církvi dnes jsou nově příchozí a tradiční.

*Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.* A jsme u toho. V církvi nerozhoduje to, jsme-li v církvi odjakživa nebo krátce. V církvi, ve sboru platí jedno podstatné pravidlo. Jsme si blízcí.

Svorníkem nás všech je *Ježíš Kristus*. Myslím, že na tom bychom se shodli všichni, jak tu sedíme. To, co následuje, to už tak zřejmé není. Je to hlavně nepříjemné sdělení o prolité krvi.

To je škody, kdy se něco vyleje! To je škody, když něčím něco prolejeme a ono to steče, vyteče a uteče pryč. Tak muselo se to takto stát? Bylo všechno toto prolévání a vylévání zbytečné, nebo se něco změnilo nejen v našem životě, ale i v tom celém Božím stvoření?

Odpověď najdeme v následujícím hymnu: To, co bylo nespojitelné, rozdělené, a co víc oddělené od sebe, najednou může žít pokojně vedle sebe.

Totíž ta prolitá krev, která představuje bezmocnost a zbytečnost, má velkou moc svého sdělení. Jsme na tom všichni stejně, za všechny bez výjimky byla prolita krev.

Nikdo není o nic lepší ani o nic horší. Nikdo před Bohem není na tom lépe než ten druhý.

*Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.* Dodnes v některých kruzích platí, že cizinec a přistěhovalec má být vůbec rád, že je rád. Není občanem stejných práv a svobod. Ježíš pomyslnou zeď nedůvěry, odmítání, cizorodosti působením Ducha svatého boří. Exkluzivita a výjimečnost Božího vyvolení je rozšířena na všechny bez rozdílů.

*Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.* Církve je tedy stavbou. Středem všeho je Kristus. Aby se tato stavba nerozletěla a nespadla, její soudržnost netvoří jen malta či cement sesterské a bratrské lásky. Stavbu drží pohromadě Kristus, jeho smrt a zmrtvýchvstání.

*V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený Pánu; v něm jste i vy společně budováni v duchovní příbytek Boží.* Především jaká pocta je zde vzdána církvi. A dějiny hádek, válek, lidské nevraživosti v křesťanských církvích či sborech tomu nenasvědčují. A přece a právě proto církev má být chrámem Božím. Tedy místem setkání s Bohem. Místem, kde se spojuje nebe se zemí, nesmiřitelní nepřátelé, odvěcí rivalové, rodinné hádky i všechno, co nás činí od sebe vzdálenými.

Tedy chrám, církev jako místo setkání s Pánem Bohem. Kdy se to děje a děje se to ještě vůbec? Nerezignovala církev na tento nesmírný a velký dar?

Věřím, že nikoli, věřím, že v celém světě jsou místa a společenství, kde se to děje. Věřím, že i dnes jako sbor jsme se sešli právě proto, abychom se obnovili setkáním se samotným Kristem.

Pane, prosíme, dej, abychom měli na mysli tvé povzbuzení v Duchu svatém, který dává pokoj, jednotu dalekým i blízkým, nám všem. Prosíme, zavěj svým Duchem svatým a obnovuj naše nitro.

Amen.

Píseň: 560

**Poslání:**

I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům,  
abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

**Požehnání:**

Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha,  
duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 416